

[Keld Andersen.]

forening ønsker for egen regning og risiko og på egen jord at anlægge en tennisbane, fordi man har yderligere 300 motionister stående på ventelisten. Sagen bliver så stoppet ved, at en nabo kommer med miljøloven i hånden og henviser til, at det pågældende grus på den pågældende tennisbane vil støve ind i hans have og måske også ind i hans stuer. Idrætsforeningen tilbyder så at lægge kunststof på banen for at tilgodese klageren. Det næste, man gør, er, at man siger: ja men så støjer det, når der spilles. Jeg vil understrege, at der ikke er tale om, at man her har nogen stor tribune med nogen Björn Borg eller nogen Nastase, så der er store tilskuermængder til stede. Der er tale om ren og skær motioneren. Det stopper man så med henvisning til miljøloven, hvilket jeg finder er urimeligt, og det er baggrunden for mit spørgsmål.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Hr. Keld Andersen ved sikkert, at det er kulturministeren, der er idrættens minister, og jeg kan forsikre, at miljøministeren ikke vil lægge hindringer i vejen for kulturministeren i dennes bestræbelser for at sikre idrættens gode vilkår. Kulturministeren og miljøministeren er imidlertid enige om, at idræts- og fritidsaktiviteter må udøves på en måde, der tager rimeligt hensyn til omgivelserne. Der må derfor, når der er tale om knallertbaner, motorbaner, skydebaner o. lign. – altså ikke tennisbaner – tages et rimeligt hensyn til eventuelle naboer.

De problemer, idrætsanlæg kan give anledning til, drejer sig først og fremmest om støjgener, og de må løses gennem en fornuftig regional og kommunal planlægning. Gennem arealplanlægningen kan man sikre, at der reserveres de fornødne arealer til fritidsaktiviteter, og at disse arealer placeres sådan, at omgivelserne ikke generes. Det er derfor naturligt, at man ved planlægningen også tilgodeser de miljømæssige hensyn, der skal varetages efter miljøbeskyttelsesloven.

Jeg er klar over, at der kan opstå konflikter, specielt når det drejer sig om eksisterende idrætsanlæg i bebyggede områder. Jeg ved, at Idrættens Fællesråd og Kommunernes Landsforening tidligere har rejst disse spørgsmål over for min forgænger som miljøminister. Han gav udtryk for, at ministeriet var interesseret i at få et nært samarbejde med de implicerede organisationer på idrætsområdet for at finde frem

til en rimelig balance mellem idrættens synspunkt og varetagelsen af miljøbeskyttelsesinteresserne. Siden har de forskellige idrætsgrene drøftet spørgsmålet med fredningsstyrelsen, miljøstyrelsen, planstyrelsen og skovstyrelsen.

Jeg finder, der ved et sådant samarbejde er gode muligheder – og det er et samarbejde, der nu foregår – for at løse en række af de konflikter, der opstår. Jeg kan ikke se, at der skulle være brug for en ændring af miljøbeskyttelsesloven for at sikre en rimelig balance mellem de synspunkter, jeg lige har nævnt. Det er efter min opfattelse et spørgsmål om en smidig administration af lovens ånd.

Keld Andersen (KF):

Jeg vil gerne takke miljøministeren for svaret og bede ham tage en hilsen med hjem til kulturministeren.

Det er ikke bare et spørgsmål om støj, det er f. eks. også et spørgsmål om lys. Man har haft et sportsanlæg liggende, og nu finder man ud af, at man skal have lysanlæg. Folk, der har boet i nærheden i lang tid, inden der var en miljølov, finder pludselig ud af, at de ikke kan sove om natten, fordi der nu er kommet lys på den pågældende bane, og så må man pille lysanlægget ned igen; det har vi også eksempler på.

Jeg er glad for ministerens svar og den positive vilje, og jeg tager det som en bekræftelse på, at det ikke er rigtigt, hvad embedsmænd fra miljøministeriet har udtalt til pressen, nemlig at miljøloven ikke gælder for idrætsanlæg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Gert Petersen (SF) til miljøministeren:

»Hvornår agter regeringen at ratificere Østersøkonventionen?«

(Spm. nr. 36).

Skriftlig begrundelse.

Den 22. marts 1974 undertegnede den danske regering sammen med regeringerne fra Sverige, Finland, Polen, USSR, DDR og Den tyske Forbundsrepublik Østersøkonventionen. Konventionens sigte er gennem et internationalt samarbejde at beskytte havmiljøet i Østersøen, Den botniske Bugt, Den finske Bugt, Sundet, Bælterne og Kattegat indtil Skagen.

Folketinget gav så tidligt som den 10. juni 1975 sit samtykke til, at regeringen kunne rati-